

Sygn. akt V KO 104/21

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski

w sprawie skazanego **J. K.**
skazanego z art. 279 § 1 w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 28 kwietnia 2022 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 marca 2020 r., II AKa (...),
zmieniającym w części wyrok Sądu Okręgowego w S.
z dnia 7 marca 2019 r., III K (...)
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie
postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 17 listopada 2021 r. skazany J. K. wniósł o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 marca 2020 r., II AKa (...), zmieniającym w części wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 7 marca 2019 r., III K (...).

Wniosek ten został sporządzony osobiście przez skazanego, bez dochowania wymogu wynikającego z określonego w art. 545 § 2 k.p.k. przymusu adwokacko-radcowskiego i bez uiszczenia stosownej opłaty od wniosku.

Dwoma kolejnymi pismami, także datowanymi na dzień 17 listopada 2021 r., skazany wniósł o przyznanie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania oraz o zwolnienie skazanego od opłaty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przewidziana w art. 545 § 3 k.p.k. możliwość odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania dotyczy sytuacji, w której wniosek ten pochodzi od strony postępowania (a więc jest sporządzony przy braku dochowania wymogów określonych w art. 545 § 2 k.p.k.) i jest oczywiście bezzasadny. Podjęcie takiej decyzji nie jest przy tym ograniczone wyłącznie do wskazanego w pierwszym z powołanych wyżej przepisów uprzedniego rozpoznania tych okoliczności w ramach postępowania wznowieniowego. Posłużenie się przez ustawodawcę w art. 545 § 3 k.p.k. zwrotem „w szczególności” nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe, a katalog okoliczności, w oparciu o które możliwe jest wydanie takiego orzeczenia, ma charakter otwarty. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach Rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego.

Zastosowanie trybu przewidzianego w art. 545 § 3 k.p.k. będzie możliwe zwłaszcza wtedy, gdy sąd wznowieniowy w sposób niebudzący wątpliwości stwierdzi, że żadna ze wskazanych przez skazanego okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie tego sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

W tym kontekście wskazać trzeba, że postępowanie wszczęte wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest wniosek o wznowienie postępowania, nie ma charakteru postępowania odwoławczego, a zatem nie jest rolą sądu wznowieniowego prowadzenie kontroli instancyjnej orzeczenia objętego wnioskiem. Jest ono także odmienne od postępowania inicjowanego kasacją, w ramach którego to, w prawem przewidzianych granicach dla podstaw kasacyjnych, Sąd Najwyższy może kontrolować orzeczenie sądu drugiej instancji. Celem

postępowania wznowieniowego jest zbadanie, czy przedstawione przez wnioskodawcę okoliczności dają podstawę do wzruszenia i wyeliminowania z obrotu prawnego prawomocnego wyroku sądu kończącego postępowanie karne, który korzysta z domniemania prawidłowości i zgodności z prawem. Ustawodawca, w ramach podstaw wznowieniowych wskazanych w art. 540 k.p.k., zezwala na wznowienie w niewielkiej grupie przypadków i to – poza sytuacją określoną w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. – z przyczyn zaistniałych po uprawomocnieniu się wyroku.

Powyższe oznacza, że sposób prowadzenia dotychczasowego postępowania karnego i ewentualne błędy w nim popełnione pozostają (poza wypadkami określonymi w art. 542 § 3 k.p.k.) bez znaczenia dla postępowania wznowieniowego.

Skazany we wniosku, jako podstawę wznowienia, wskazał natomiast jedynie na potrzebę „przeanalizowania akt, tj. dowodów rzeczowych, zeznań świadków stwierdzających moją niewinność”. Tego rodzaju okoliczności w postępowaniu wznowieniowym nie mogą natomiast podlegać badaniu.

Z tych powodów, skoro pismo skazanego nie odnosi się do podstaw wznowienia postępowania, o jakich mowa w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. (ani żadnych innych), zachodziła podstawa do odmowy przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego, bez podejmowania czynności związanych z brakami wniosku o wznowienie (w tym z wnioskami skazanego o zwolnienie z opłaty oraz o wyznaczenie obrońcy z urzędu).

Na marginesie nadmienić tylko trzeba, że w sprawie skazanego została wniesiona kasacja, zarzucająca naruszenia prawa procesowego oraz prawa materialnego, która – po rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 2 grudnia 2020 r. – została oddalona jako oczywiście bezzasadna. Na wniosek obrońcy skazanego zostało sporządzone pisemne uzasadnienie tego orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.